

Marisol González Felip

SUITE DE VALÈNCIA

Plecs de la Paraula 01

Autora: Rosamari Vicent Rubert
Títol: El suc de l'hora precisa
Tècnica mixta

© Marisol González Felip
D'aquesta edició Babilonia edicions
I.S.B.N.: 978-84-939909-6-1
Imprés: Grafigrau, SL

SUITE DE VALÈNCIA

Marisol González Felip

a Vicent Andrés Estellés

I

*De vegades voldria
fer versos nobilíssims
i dir antigues coses
amb plena dignitat*

Vicent Andrés Estellés, *Coral romput*

Hi ha la dona de la neteja
amb un queixal cucat,
la solitud de les milotxes,
l'agost d'asfalt i els edificis *Prop*,
les xicones de la jaqueta roja
i la mare que plora i va a la inspecció,
el fill de vint-i-dos anys que vol escriure,
el pare malalt de càncer i amb seixanta-tres anys,
les faenes inútils de la burocràcia,
un vent que ho amera tot de neguit,
els núvols de llum perversa,
les botigues tancades i els bars en obres,
la calor imperfecta i els diaris esmorteïts,
el mandrós silenci de les palmeres,
els funcionaris que fitxen habitualment,
la gent que busca i no troba aigua en la mar,
la gent que s'ho engul tot,
les oficines d'atenció al públic,
l'anonimat dels casos i de la pena,
el jóvens que han passat l'oposició,
la paperassa que bull en clavegueres,
la modernització i els *punt com* de cada dia,
la incultura que difon la televisió,
les *arroves* infinites i virtuals,
la finestra des d'on es veu el Micalet,
els col·legis concertats i els públics,
els qui criden per telèfon sense saber per què,
els qui demanen auxili en vacances,
la clau que obri tots els panys,
els versos d'Estellés i el campanar del seu poble,

el nord residencial de la ciutat amarga,
el donzell fanàtic de la memòria,
l'inici de segle i Sant Miquel dels Reis,
el gran foc dels garbons com una pentecosta,
les paraules més essencials,
la llengua que no té veu,
el país que no vol ser país,
la son de les set del matí,
els jardiners municipals i el Palau de Congressos,
Burjassot i Canal 9 en l'epicentre del viure,
la carretera i els cotxes
i, de sobte, el miracle d'un lloc per aparcar.

Hi ha la xica que s'ha quedat fadrina
i sa mare no para de patir,
l'Estació del Nord de gom a gom,
els carrers romputs en nom de les eleccions,
els presidents provisionals i les estafes,
els xiquets que no van a escola,
la Malva-rosa a l'est de la ciutat cremada,
la misèria dels senzills i la gomina dels morts.

Oh València, València, venerable enderroc
de cultures, pàtria pobra i dissortada,
horta de segles que albira la llibertat
en l'horitzó de certs mots, de certa llengua.

València d'Ausiàs i de Vicent,
estranya alcavota de forasters,
olivera eixuta en la fosca nit d'un poble,
carreró sense eixida i alosa,
carcassa de ponts que et creuen,
signe i estel d'un èxode etern,
pinyol escàs de fruita amarga,
calendari d'amors i jardins efímers.

Oh València, València, vindrà la mort
i tindrà el teu cor i els teus malucs,
i ballaràs la dansa del destí amb la teua ombra,
desposseïda de mar i versos.

No hi ha hagut a València un poema universal
ni una peça de teatre digna de tots els temps.

Inútilment em recorre com una cutimanya astuta,
plena de murta i verí, trista i esvelta
com una adolescent derrotada d'oblits.

Hi ha la València de Toni Mestre i d'Alfons Cervera,
la València de Marc Granell i de Jaume Roig,
la València de Mira i de Josep Vicent Marqués,
la València dels setanta, dels huitanta, de cap d'any,
la València del Café Lisboa i del Café de la Seu,
la València del mercat de la sal i fira desolada,
la València de la Forest d'Arana i de Pere Bessó,
la València del Carme i de Raimon al Principal,
la València bressol de lluna i empremta de mar,
la València que ve d'un silenci antic i molt lent,
la València del carrer la Nau i de l'Estudi General,
la València de postguerra i dels senyorets del carrer Colom,
la València de les criades que venien dels pobles,
la València dels tramvies i dels amants,
la València dels terrats i de les flames,
la València marçal i de la Plaça de l'Almoina,
la València de les Arts i de les Ciències, i les biennals,
la València de Sanchis Guarnier i de Blasco Ibáñez,
la València del carrer Quart, de les torres de Serrans

i la 32ena edició de *l'America's Cup*.

Vindrà la pau com un meló d'Alger
encetat en agost, com una rèмора
intrascendent d'allò que fou la nit
ben amarga i temuda, perpètua.

La pau per desdejunar, per dinar
i per sopar, com un perol de sopes
amables, calentes, com una llesca
innocent de paisatge i marjal.

Vindrà la pau com una pentecosta,
com un vent de ponent, com un descans
llarg i saborós, com un arbre nu,
com una barca allà a les aigües blaves.

I hauran passat molts dies de neu,
un ofec i una desolació.

No tens por a les serps que et delaten el somni,
les maleïdes serps que et travessen sencera,
oh València endenyada de verí,
vitral i alosa d'un capvespre d'estiu.

Ja no t'habiten cants sinó presons infinites,
i tens una por com un conill de trobar-te
nua entre palaus i polítiques diverses.

València meua, ciutat a cau d'orella,
nau de llibertat entre silencis de cartó,
avinguda perpendicular a la vida,
modesta quietud de les hores adverses,
epístola literària dels teus déus.

T'evoque en la vesprada del raïm amarg
com un ventijol de núvols i bresquilles.

La mar venia a voltes com una sola ona,
com un sotrac immens del desig absolut,
com un esquit de temps en la pell ferida,
com un gran esternut dels sentits i de l'aigua,
com un bosc d'oblit en l'íntima quietud

Remor constant, espill de déus i blaus,
mare de fang i nit, connubi de les hores.

Ara que la ginesta del pit floreix eterna,
arribaran cançons a la vora del vent
per encisar els peixos que et naveguen la sang.

Destriarem els mots que s'amunteguen tristos
en platges de delit i amb la carn humida.

La mort del *Titi* i València desolada
en agost, les rebaixes d' *El Corte Inglés*
i tota la voluptat d'unes cuixes amables
que es fon a l'ombra dels hotels amb piscina.

València més que marçal, infinitament
sargantana, epitafi modest i pulcre
de la llum a cau de pit i lluna de cartó.

València sola, com en les hores guanyades
d'un temps, batalla de flors i de la història,
pàtria sense destí, parterre bullent.

Qui t'ha vist i qui et veu, bella porcellana,
amant de vidre, presagi d'una mort anònima!

Al Palacio de la Bellota

els cambrers quasi tots són orientals
i el *pa amb tomaca* es diu “a la valenciana”.

Un indret com un glaçó de metall
en la ciutat del silenci impur,
un bateig de basarda.

València és aquesta farsa de gel,
la ciutat envellida d'atzurs,
la promesa de flors
d'uns cadàvers de cera.

Oh, València, València,
plena de màscares,
feréstega nosa,
albaïna de quimeres,
ull solubre de les ciències,
criatura d'un infern,
terra promesa d'Al Russafí,
quimera de dubtes,
estany de cendra,
trista cigonya d'un temps,
clavell i horta esquinqada,
campanada sense so,
aroma crepuscular de la història,
regallera de safrà
i núvol amb saragüells.

Són amargs els teus murs
de pedra ferida,
albereda de l'oblit,
mercat soterrat de la nit,
vers lliure entre cards,
presonera de somnis,
deserta edat dels nostres dies,
epitafi de mots i sirena captiva.

Oh, València, inventada cercavila,
metròpoli del desig i rostre de mar,
palmera de foc,
diable content de falzies,
deessa d'una mort urgent,
habitable inconsistent de la pena.

Et cantarà un amor assassí
amb la pietat de les teues fonts
i de les teues places desertes.

i)

Una entre tants,
com un destí
de remotíssima tristesa,
atapeïts els sentits
de mots intimíssims.

Una entre tants
com la llengua
que m'ha parit,
infinita mort que toca
a la porta i se'n va.

Una entre tants
i entre tants una
com un llampec fosc
de silenci i atzar.

ii)

Una entre tants
humilment aixequa el cap
i dic els mots de la mort.
Lentament i injusta
la llum és un arc de cedres
que esmola l'àmbit
silent de l'ésser.

Una entre tants
sense merèixer el cant
ni l'íntima compassió
de les gavines silvestres.

iii)

Una entre tants
amb un ram de llengua i flors,
com una rosa de paper estantís,
ignorant en la llarga nit
del seu poble.

Una entre tants
com la tinta miserable
dels diaris de l'alba,
empremta de por
entre baladres.

Una entre tants
en el segle XXI,
com una maledicció
de la memòria.

Una entre tants
per alçar acta
dels octubres perduts
i dels abrils esquinçats.

Una entre tants
com ningú, car no som ningú.

Una entre tants.

(I passaran els cants).

Jo ja he vist les gàbies que et contenen
la pólvora i la pols
solemne i immaculada en les places,
oh ciutat, estranya i pobra,
edifici de paraules genuïnes,
dissortada passió,
calendari de riuades,
pandèmica i amarga ciutat.

Recórrec la ciutat impossible, el silenci
i la maledicció de la llum en febrer.
La Plaça de Bous ho calla tot, tot ho recorda
i els trens que ixen de València
creuen la por dels viatgers anònims
i del seu infeliç rumb.
El món es mou i crida, desfet de fum,
i les llengües que es parlen a València
són bíblicament lloables.
Quants amants, ciutat traduïda al vent,
has tingut a recer de les teues galtes!.
Dic amor i més amor encara i m'habites
com una illa enmig de la sang.
Ciutat d'absurds mil.lennis i trista solitud,
de mil vides esquinçades.

A la recerca dels teus ulls
es pon amargament el dia.

Jo t'estimava, València,
i en tu veia el món abans que tot açò fóra res.
En les teues parets incòlumes
vaig penjar els marcs que ara floreixen en blanc,
la fotografia perpètua del teu somriure
i dels teus focs d'artifici.

Als teus cafés la vida és mascletada
incògnita, un cànter de crits
que arrossega la teua cintura d'aigua.
Et recórrec estranyament
i perdures incerta en els capvespres
de neó i en el trànsit general.

València que encara no has estat,
criatura ferida i oblit a cau d'orella,
gran fanal verd de tots els taxis lliures.

II

*Veies el cant: creixia.
Lentament el miraves créixer com un crepuscle.
Arribava la nit, no escrivies el cant.*

Vicent Andrés Estellés, *Llibre de meravelles*

Pense que ha arribat l'hora del meu cant a València
i d'estendre la roba groga d'aquests silencis,
eixugar els geranis amb un vent de llevant.
Tenia gana d'encetar aquest solstici a llesques
de secrets empeltats de pena negra i sal,
d'amanir les flors en síl·labes d'oli ben cru
i afegir-hi la fel bruta de la pols dels carrers.
Modestament diria els foscos noms de la ràbia
apedaçats d'amarga soledat i de somnis,
les passes d'un territori que no té retorn,
la basarda que em fa l'asfalt i l'exili.
Lentament veig engolir-se els cants de tarongina
ferits amb la sang d'un crepuscle a l'albereda
i evoque la ciutat d'aigua que fou València.
Ah, València, València! T'he buscat
amb poals plens de desig i fires desolades,
en la polseguera de l'absència que cou
i en la *moviline* nua dels crits que fa la pedra.

València m'escau íntima com un poema
i com les baranes del riu que estima els baladres.
València és un bram de versos que no tenen horta
i una nafra calenta de records llargs.
Mai no hi ha hagut a València un sedàs
d'oronetes com el que embolcallava l'espera.
Absurdament el cel sempre ha regat les palmeres
mentre a trenc de dècada jo encenia un amor
que pentinava llunes en el centre de Russafa,
un amor que enderrocava finques a la plaça
del doctor Landete, un amor com una grua
municipal que s'enduia el mes de maig al coll,
un amor com una papallona de dilluns
perduda en els xàfecs del pit i en les voreres.
Pense que ha arribat l'hora del meu cant a València
per dir exilis i galtes de bresquilla blava.
Amb quina intensitat recorde ara el tacte
dels seus dits i l'arc de gespa de les seues celles,
el miracle d'aquelles dents universals i dolces,
les monyiques de coloms amb què enlairava gestos.

València creixia solemne sobre els meus ulls
i eren mesos fèrtils per apanyar els versos
amb oli, núvols i sal, sense esgarripança.
S'alçaven amunt les primeres falles, València
marçal! On ets? On són els somnis que embolicaves
amb paper d'alumini com un entrepà tendre?
Absurdament evoque aquell temps i les voreres,
les botigues de discos, el tren i el mercat.
Olore la por en una parada d'olives
i em put l'oblit com una bafarada de temps.
Tota la meua vida he desitjat abraçar-te,
oh vella ciutat que creua la nit, oh València!

Ara fuig del dolor estrany que et forada.

Hi ha els venedors de *La Farola*, les cues
dels cines, els autobusos rojos i les flors;
les avingudes lentes i tristes del record.
Hi ha les motos arriscades i el consum
desenfrenat dels dies gratant-nos l'orella.
Mire per la finestra i et perd, ciutat amarga,
plena d'ausiàs i de poetes, huracà
de segles matiners, palaus i ordinadors.
¡Oh ciutat a cau de cant, paraula del retorn,
espill d'una horta mòlta, carril de dos mil anys,
carnús que no existeix, fantasma pobre, colom!
Encara t'evoque en clau de sol com les baranes
i la fira.

Pense que ha arribat l'hora precisa
del meu cant a València, l'hora breu de l'exili.
Recórrec totes les places i els forns de guàrdia,
taste el bon dia de la València *exprés*
i me n'allunye com un rogle de mar pirata.

Silenci de mar, hora ben nova, sirena
que recordes el dolç combregar de l'aurora
en el teu llit d'aigua ferida, assut de sol.
Ara que bullen els poemes com cassoles
seculars d'arròs al forn i senyeres de fum,
escric València i la mort, l'amor i el plany,
i la folia de les veles i dels vents.

Ara que el pensament agombola vaixells
i la terra respira l'estiu i els canyars
endreçarem les lletres del blau i del blanc
per esculpir violins en l'arena nova
d'aquest migdia breu que crida llibertat.

València somia un cant que és més que un poema,
potser una cobla de murta i albadès
o un estany de flors badades de pena blava;
un castell de paraules que dansen amb foc,
un tro de l'ànima que es fon de temps i espera.
Feroçment retorna d'una vorera llunyana
amb clavells que redolen entre abraços i besos.
Oh València, immaculada veu del pecat!
T'imploren ratlles anònimes entre segles
i cards, refugi d'amor que traces el carrers
que empelten totes les èpoques en un pitxer
de silenci.

És l'hora del teu cant animal,
lent i trist com l'ombra que fan les carcasses d'aigua.

Pense que ha arribat l'hora del meu cant a València
mentre el calabruix del destí es desfà com els núvols.

Psíquicament em cansa el teu enrenou,
la llengua secreta i el teu Pont de les Flors.
A mascletades de fum et guanyes la misèria
i el març dejú en el laberint del silenci.
Tota la vida t'he estimat amb els ulls oberts
en canal.

Discretament t'he olorat la pell
amb què emmiralles totes les primaveres juntes,
i t'he descrit nua i al vent del món, ciutat
de tantes tristeses, vaixell i port de la nit.

Inútilment m'esforçava a comprendre València,
plena de sons i campanada trista.

El cos
m'esdevenia asfalt dins l'estranya primavera
del desig.

Tot ho recorde mentre escric oblit.
A batecs de mar temptava els versos, lligava
el futur a la punta d'un mot, besava sil·labes
a rebolcons amb la lluna.

No hi havia
a tot València dues celles com aquelles,
perennement m'esgarren els ulls i no escric èglogues
o tirallongues de fam d'ençà que em sé la por.
Per això ara que ha arribat l'hora del meu cant
retornaré del dolor amb les planes buides,
segellaré la mort amb passejos, colpiré
la pluja de tots aquells hiverns amb un paisatge
i acabaré tots els poemes encetats
amb pinyols d'exili i sabor de marinada.
Pense que ha arribat l'hora del meu cant a València,
un cant que no és plural ni de les arrels més fondes.
Tenia gana d'esclatar en silenci arran de València.
Ja no escric ni excuse la veu assedegada.
És l'hora del meu silenci nu i del descans.

Floriran rius de lliris al llits de tots els llibres.

(Ara calle com els peixos que alenaven flames).

Ja no t'odie, València, plena de serps
i sargantanes ocultes.

Proclame la veu
dissident que t'ha engendrat des dels orígens.
Ara dorms entre l'espurna i l'aigua del somni
antic de flors.

La música dels teus estius
és una rèmore d'anells de mar i de lluna.
Encetes els crepuscles de cartó amb tisoires
de llum.

Res no s'assembla a les teues voreres intactes.
L'epicentre del teu sofriment és una flama
de vent amb una velocitat de dies pobres.
T'he de deixar, València, abans que em deixes sola
entre els cants inexistents dels capvespres grisos.
Tota la vida t'he estimat clandestinament,
amb arrop d'oblit en les pestanyes.

No t'he escrit
el cant que m'inspirava la teua soledat.
M'he d'allunyar de la teua ànima deserta.
Estranyament han deixat de dedicar-te versos
i romans muda com un rellotge d'aigua marina.

Pense que ha passat l'hora del meu cant a València.

Aquest poemari, *Suite de València*, de Marisol González Felip
es va acabar d'imprimir el quatre de setembre de dos mil dotze,
aniversari del naixement de Vicent Andrés Estellés,
a l'obrador de l'impressor Grafigrau,
amb una primera edició de 250 exemplars numerats i signats

Exemplar N° _____

TÍTOLS PUBLICATS

1 Suite de València
Marisol González Felip

